

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Pár tipů
pro advent

Jde to
i bez hádání

Duchovní cvičení
2015

Výlet holek
za Maruškou

Eucharistický
kongres

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Pavla Oujezdská, Veronika
Sochorová, Kája Krejčí,
Monika Šedá, jáhen Marek,
Lucie Grůzová, Jiří Sluka

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

Náklad

230ks výtisků

Slovo redaktorů

Milí farníci,
přinášíme Vám adventní číslo zaměřené na rodinu a eucharistii. Advent bývá dobou zamyšlení, proto Vám přejeme, ať tyto chvíle můžete prožívat v rodinném kruhu v pohodě a pokoji a u stolu plného ovoce Ducha svatého - radosti, laskavosti, dobroty a trpělivosti.

Lucie a Dominik Grůzovi

Ohlášky

PŘEHLED SPOLEČENSTVÍ

Zpěváček - úterý 16:45, na faře (následuje mše pro děti v 18.00 v kostele)
- vhodné pro děti od dvou až tří let do šesti let

Děvčata - úterý 16.30, na faře (následuje mše pro děti v 18.00 v kostele)
- vhodné pro dívky od pěti let

Ministranti - úterý 17.00, v kostele na galerii (následuje mše pro děti v 18.00)
- vhodné pro chlapce od šesti let Bírmo – pondělí 19:00, na faře

Pobiřmo - pondělí 19.00, na faře

Katechumeni I - úterý 18.00, na faře

Katechumeni II - úterý 17.00, na faře

Rodiny - středa 20.00, schází se po rodinách

Zpívání - pondělí 16.45, na faře (následuje mládežnická mše v 18.00 v kostele)

Čtvrteční společenství - čtvrtek 19.00, na faře

Mládež - čtvrtek 19.00, na faře

Pátečníci - pátek 19.00, na faře

Modlitby matek - většinou páteční dopoledne, schází se v rodinách

Mladé rodiny - 1. Středa v měsíci od 19:00, schází se v rodinách

Milí farníci, pokud máte zájem se do nějakého společenství přidat, jistě neváhejte.
Kontakt na jednotlivá společenství je k dispozici u pana faráře.

**Jednotlivec jako jedna špejle je snadno zlomen,
společenství jako hrst špejlí se přelomí jen těžce.**

obsah

- 1 Ohlášky
Chránová hudba
- 2 Úvodní slovo
Alfa i omega
Adventní snažení dětí
- 3 Duchovní cvičení 2015
- 4 Eucharistický kongres
- 5 Výlet holek za Maruškou
- 6 Výlet se spolčem holek
Modlitba papeže Františka
Jde to i bez hádání
- 8 Zpěváček a Jonáš
Svatební
- 9 Pár tipů pro advent...
- 11 Judit 8.

Chránová hudba

NEDĚLE 22. 11. v 9.45 hod. Slavnost Ježíše Krista Krále
(Sv. Cecílie-patronky duch. hudby)

Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871-1950):

ČESKÁ MŠE op. 74

Zdeněk HATINA (1941)

CHVALTE ÚSTA č. 1

Jan KUNC (1883-1978)

KRISTUS VÍTEŽÍ .....

Učinkuje: Smíšený chránový sbor a orchestr
Varhany: Doc. MgA. Jan KRÁL
Řídí: Zdeněk HATINA - ředitel kůru

Úvodní slovo

Poledne v tom okamžení,
táta přijde z roboty:
a mně hasne u vaření
pro tebe, ty zlobo, ty!

Možná ještě dnes může pro některé domácnosti být stresujícím momentem příchod táty (popřípadě návštěvy) v poledne domů. Viděl jsem, zvláště u řeholních komunit, že měly v kuchyni posunuty hodiny raději o pět minut dříve, aby pak v klidu stihly všechno přichystat a ve dvanáct mohla stát kouřící polévka na stole.

Nevíme, jak to bude vypadat s Kristovým příchodem. Zda přijde přesně v poledne nebo naopak o půlnoci. On sám říká, že na konci časů přijde jako zloděj, když to nebudeme čekat. Máme ale možnost se na jeho příchod připravit. Liturgický rok nás tomu učí. Adventní doba je čas očekávání. Do temnot přichází světlo. S rostoucím počtem svíci na adventním věnci se zvětšuje i naše naděje, že přijde pravé Světlo, betlémské dítě, Ježíš Kristus.

Přeji nám všem, aby čas přípravy na příchod Vykupitele, byl plný pokoje. Spolu s prvními křesťany a celou církví můžeme volat: Přijď, Pane Ježíši. Naše očekávání Krista ale nemusí být jen pasivní. Můžeme mu jít naproti. Cestu známe, je jí On sám. A průvodkyní nám bude jeho maminka, Panna Maria.

Jáhen Marek

CO NÁS ČEKÁ? Adventní snažení dětí

V adventu si víc než kdy jindy připomínáme největší skutek Božího milosrdenství – narození Ježíše Krista. Bůh se stal člověkem, aby nám ukázal milosrdnou tvář Otce.

Pro letošní advent jsme zvolili motiv „světa“ prezentovaný zeměkouli a Božího milosrdenství, které chce přijít do všech koutů světa. Chceme odpovědět na výzvu papeže Františka: „Vroucně si přeji, aby křesťanský lid během jubilea přemýšlel o skutcích tělesného a duchovního milosrdenství.“

Zeměkoule, umístěná vzadu na nástěnce, kterou budeme společně dotvářet, nepředstavuje jen vzdálené světadíly, ale je to především náš svět – konkrétní místo, kde žijeme, chodíme do školy, bydlíme, pracujeme, radujeme se, trpíme... Srdce uprostřed světa připomíná Boží lásku, Boží milosrdenství. Na každé katechezi děti dostanou obrázek – symbol milosrdenství, na který napíšou nějaký svůj malý dobrý skutek nebo sebezápor a po katechezi jej přinesou v obětním průvodu jako svůj dar pro Boha. Obrázky budeme postupně připevňovat na zeměkouli a tím připravíme krásné místo nejen v srdci zeměkoule, ale i v našich srdcích pro narození malého Ježíška, který je pro nás tím největším darem milosrdenství od Boha Otce.

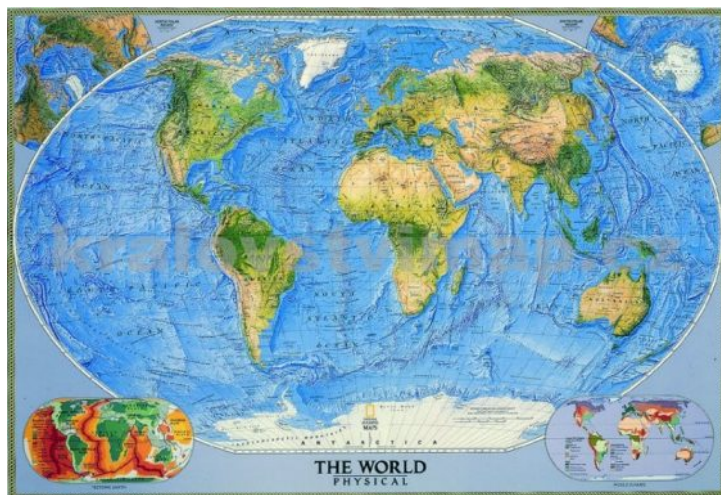
ALFA I OMEGA

„Dřív než nastal svět,
žil jsem v Tvých myšlenkách.
Dřív než jsi mne stvořil,
byl jsem Tvým snem.“

Člověk stvořený pro Boha,
zrozený z těla do času,
do vzácného prostoru žití,
do láskyplného adventu šance,
v hledání cest a pravd,
v bloudění a nalézání,
v tvoření i umírání,
v usínání i probouzení,
v doteku smrti i života,
v úzkostech a radostech,
v bolestech i slastech,
ve volání i mlčení,
v osvětlení i ve tmách
dostává dar konverze.

„A než skončí tento svět,
budu se obracet stále.
A až se navěky probudím,
uvidím Tě takový, jaký jsi,
můj Bože,
První a Poslední,
Vševládny.“

KK

Poslední adventní neděle se mohou děti těšit i na malý zabalený dáreček, který si rozbalí až pod stromečkem o Vánocích.

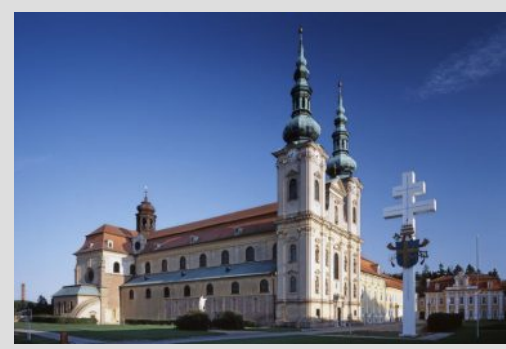
Smyslem našeho snažení je prožít ve farnosti společně s dětmi advent jako dobu, během níž objevujeme Boží milosrdenství a sami se stáváme cestou, po níž Boží milosrdenství přichází do „našeho světa“ ke všem lidem.

Doufáme, že se letošní adventní snažení dětem zalíbí a že se i rádi do něj zapojí.

Vaši katecheté: Pavla, Veronika, Kája, Monika a Marek

CO JSME ZAŽILI - Duchovní cvičení 2015

Na duchovním cvičení na Velehradě v týdnu od 12. července jsem naslouchal, psal, přemýšlel, modlil se a rozjímal. Říkat, že cvičení vedená otcem Jiřím v ignaciánském duchu jsou výborná a užitečná, je úplná zbytečnost, to je jasné. Mnoho z vás tam bylo, dělalo totéž co já a odneslo si vlastní duchovní bohatství. Přesto doufám, že vám nebude vadit, když s odstupem několika měsíců něco ze slyšeného a prožitého připomenu. Nabízím bez ladu a skladu útržky zápisků z přednášek otce Jiřího a některé myšlenky a postřehy z osobních modliteb. U přednášek nejde o přesné citáty, nestačil jsem stenografovat.

Přednáška „Žízním“ o ukřižovaném Ježíši:

Někdy máme při rozjímání o Ježíšově utrpení velký soucit. Chtěli bychom Pánu Ježíši odstranit trny z hlavy, vytáhnout hřeby z jeho rukou a nohou... Ale skutečnost je obrácená. Jsou to naše trny a hřeby, které ho zraňují. On je nese a trpí za nás. My máme nést svůj kříž a ne se snažit převzít ten jeho. Jediná smysluplná reakce a správný projev soucitu s Ježíšem je nekupit další hříchy. Následování znamená vzít a nést svůj kříž, ne ten jeho. (Viz Iz 53,5. Oz 11,4. Mt 16,24 ...)

Přednáška „Trpící Otec“:

Touha je prostor, kde se setkává Bůh.

Aby mě Bůh našel a miloval, nemusím se změnit. On přichází těmi způsoby, kterým právě já dokážu porozumět.

Přednáška „Můj milovaný“:

Bůh nemá lásku, Bůh láska je. Není dělitelný, je jeden. On lásku nedělí.

Dostal jsem od Boha mnoho darů. Jak je mohu nechat nevybalené? Jak mohu žehrat, že jsem nic nedostal? Bůh nás vidí krásné, jedinečné...

Rozjímání o dvou světech:

Vedle sebe existují dva světy. Jeden viditelný, hmotný a dočasný, druhý neviditelný, duchovní a věčný. Oba spolu souvisejí. Člověk je zvláštní tvor, který patří různými částmi své bytosti do prvního i druhého. Je na rozhraní. Podobně jako hladina tvoří rozhraní mezi vodou a vzduchem, existuje i hladina mezi hmotným a duchovním světem.

Nezapomeň na svět na druhé straně hladiny! Teď, ani v budoucnu. Nedovol, aby uřvané, dotírající a přitom bezvýznamné věci z jedné strany hladiny, z jednoho světa prorážely na druhou stranu, braly ti klid a strhávaly tvoji pozornost. Nestojí za to, nestojí za nic. Nemarni s nimi vzácný čas a síly, které máš využít pro svět trvalého života. Pamatuj na konec, kdy všechny ty křičící bezvýznamnosti skončí jako prázdný obal. Rozpadnou se nebo shoří.

Je i opačný případ. Jako z utržené polní trávy a pár stonků plevelu se dobrým úmyslem stává darovaná kytička, jako z kusu papíru a pár klikatých čar inkoustu se stává psaní vyjadřující lásku, tak lze zhodnotit všechno obyčejné, všední, těžké, co život přináší.

Nikdy nezapomeň rozlišovat. Nikdy nezapomeň zkoumat hodnotu věcí. Hejno komárů může srazit s kola, zranit nebo i zabít cyklistu, když jim bude věnovat příliš pozornosti a přestane sledovat cestu. Tak je to i s tebou a vším dočasným, co tě otravuje nebo láká opustit dobrou cestu.

Večerní modlitba před svatostánkem:

Dnes jsem prožil zvláštní soucit s Beránkem vedeným na porážku. Zdálo se mi, že vnímám tlukot Otcova srdce. Srdce raněného bolestí. Každá eucharistická oběť, každé zpřítomnění Kristovy oběti na Kalvárii je velkou bolestí nejen pro Syna, ale i pro Otce. Jak by v tu chvíli mohl nevyslyšet prosby přinášené jménem Syna?

Okamžik proměňování má velkou moc a dává příležitost s důvěrou předkládat Otci naše prosby. Když nám dal Syna, jak by nám s ním nedal vše ostatní? Prosby a jejich splnění pro něj nejsou zátěží. Je rád, že Synova oběť není marná a že přijímáme užitek, který přináší.

Co Otce velmi tíží, je, když někdo odmítne nebo nechá bez povšimnutí pomoc a záchranu získanou Synem za cenu velkého utrpení. Je to tíha v srdci Otce, jehož děti směřují do zkázy.

Otcovo srdce tlouklo, když jsem odcházel z kaple. Bylo těžké zármutkem z marné Synovy oběti, z odmítnutí. Ta tíha v hrudi se zdála tak velká, až jsem měl pocit, že se nohy zabořují do dlažby na podlaze, jako kdyby to bylo bláto.

JS

EUCHARISTICKÝ KONGRES

V sobotu 17. října 2015 vyvrcholil v Brně na Náměstí Svobody Národní eucharistický kongres, první porevoluční eucharistický kongres v České republice. Bohoslužbu na brněnském Náměstí Svobody slavil papežský legát kardinál Paul Josef Cordes společně s českými, moravskými i slovenskými biskupy a šesti stovkami kněží. Přítomni byli také zástupci politického života, odhadem tisícovka ministrantů a až 25 tisíc věřících. V homilii zazněl dopis papeže Františka, kde povzbuzoval a žehnal. „*Mým záměrem je povzbudit všechny pastýře i celý věřící lid této země, aby se často a zbožně účastnil eucharistické oběti, očišťoval svátostí smíření a sytil se touto posvátnou hostinou. Vpravdě je vybízím, aby měli v co největší úctě své kněze, které si Pán vybral za služebníky eucharistie,*“ píše papež v dopise adresovaném kardinálu Cordesovi.

Osobní pohled:

To ráno jsem přemýšlela, jestli budu Marie (uklízet doma a připravovat rodinný krb) nebo Marta (vezmu půl rodiny, vypravím se do nepohody a užiji si mši svatou). Mám ráda akci a změnu, takže domácí povinnosti šly stranou. Na druhou miskou vah se přidal ještě fakt, že z mé rodné vesnice přijede do Brna na kongres celý autobus a mezi nimi i moje maminka.

Vyrazili jsme. Procházeli jsme hlavní třídou a někde u Terranovy jsme zaslechli krásnou píseň. Mnoho hudebních nástrojů hrálo a vytvářelo úžasný zážitek pro uši a táhlo nás to za ně až na náměstí. Na náměstí bylo plno. Postavili jsme se na kraj a vyhlíželi babičku. Byli jsme šťastni, že jsme se shledali. Mše svatá byla monstrózní. Chvály procházely celým tělem. Němčina a čeština se mísily dohromady a předávaly nám vzkaz, že se nemáme bát a máme se stále učit prožívat mši svatou. Není to lehké, ale lze se to naučit.

Děti snědly babičce celou svačinu a byly šťastné, že se mohly dívat „na televizi“.

„Jú, to je dobrý, pan farář je v televizi!“

(citace z článku Ondřeje Mléčky, *Věřící na eucharist. kongresu zaplnili náměstí Svobody.*)

LG

VÝLET HOLEK ZA MARUŠKOU

Jeden dubnový víkend jsme se s holčičím společenstvím vypravily prožít v klášteře sester Boromejek ve Městě Albrechticích. Chtěly jsme totiž navštívit Marušku Svozilkovou, která tam teď bydlí. Některé z nás se tam vydaly už podruhé.

Během cesty vlakem jsme si měly pořád co povídat, a tak jsme se ani nenadály a najednou byly na místě.

Maruška nás přivítala se svým typickým úsměvem od ucha k uchu. Večer jsme stihly ještě vyrobit papírové křížky jako dárek pro sestřičky a po večerní modlitbě jsme se rychle zakutaly do spacáků a usnuly.

V sobotu jsme vstaly poměrně brzy, abychom stihly zahrát a zazpívat sestřičkám při ranní mši svaté, a potom jsme se vydaly na procházku po okolí a kochaly se krásnou jarní rozkvetlou přírodou – velmi romantické...

Po obědě jsme sestřičkám předvedly divadlo o svatém Františkovi a zazpívaly několik písniček – sestřičky nám na oplátku také zazpívaly. Potom jsme zašly ještě do pokojů (nemocničky) k sestřičkám, které už mohou jen ležet, a nemohly se proto přijít podívat na divadlo a také jsme jim zazpívaly. Pro mnohé z nás to byl docela hluboký zážitek – i když už byly sestřičky jako věchýtek a často se nezvládly třeba ani samy najíst, tak si na nic nestěžovaly a dokázaly se radovat z každé maličkosti a za naše zpívání nás odměnily obřím úsměvem a některé křížkem na čelo. Pro nás to bylo veliké povzbuzení, že se vyplatí snažit se žít pro Pána Ježíše a odevzdávat mu všechno, co děláme, abychom se ve stáří nemusely za svůj život stydět, ale abychom se v pokoji těšily na setkání s Ním – jako tyto sestřičky.

Odpoledne jsme ještě využily slunečného počasí a vyrobily si venku látkové kytičkové ozdoby. Společnost nám přitom dělala taky klášterní kocour, který se těšil naší velké oblibě – po chvíli ho ale náš velký zájem přestal bavit, a tak radši utekl.

Večer jsme si v klášterní zahradě s pár sestřičkami ogrilovaly párky a taky si pořádně zazpívaly (asi nám to zpívání dneska ještě nestačilo?). Také jsme se sestřiček mohly ptát na všechno, co nás zajímalo – a tak jsme například zjistily, že sestřičky nejsou nějaké nadpozemské bytosti, ale jsou to normální lidé jako my - pokud chtějí, tak mohou běžkovat nebo jezdit na kole, pod závojem mají vlasy a spoustu dalších zásadních informací.

Další den už nás čekala jen nedělní mše svatá, na kterou jsme se vydaly pěšky přes Polsko až do malé vesničky těsně u hranic. Doprovodily jsme ji hraním a zpěvem a návštěvnost mše svaté jsme tu zvedly (schválně jsme to spočítaly) o 250%!

A potom jsme se už musely pomalu rozloučit s Maruškou a vydat se na zpáteční cestu. Všechny jsme byly plné dojmů z toho, co jsme tento víkend prožily. A skvělé bylo, že jsme si spolu opravdu rozuměly a pořádně se nasmály.

Tak se těšíme, kam se spolu vypravíme zase příště ;-)

Výlet se spolčem holek

V sobotu 7. 11. 2015 jsme se vydaly spolu s holčičím spolčem na výlet. Začaly jsme jako obvykle modlitbou v kapli na faře a popovídáním s panem farářem. Potom jsme se vydaly na autobus a šly jsme krásnou lesní cestou uprostřed zlatě zbarvených stromů až do Bílovic. Tématem dnešního výletu byla Noemova archa, kdy jsme Noemu pomáhaly zachraňovat různá zvířátka. Třeba jsme šly po stopách pejska a přitom jsme se držely lana. Nebo jsme sbíraly různě barevná kuřátka. Jiné zvířátko jsme zachránily písničkou a další skákáním přes lano. Byla jich spousta a za každý splněný úkol jsme dostaly razítko zvířátka do Noemovy archy nakreslené na papíře. Když jsme dorazily do Bílovic, čekala nás tam teta Verča se strejdou Ondrou a teplým čajem s buchtou. Bylo krásné si takhle u nich odpočinout. Matýsek s Kubíkem nám půjčili stavebnici a kostky, tak jsme si i pěkně pohrály. Potom jsme vlakem dorazily zpět na faru, kde jsme ještě chvíli pobýly a malovaly obrázky, hrály hry, smály se a na závěr jsme přišly k duze, kde jsme se dozvěděly, jak to s Noem a jeho archou dopadlo. Na památku jsme dostaly duhový kamínek a obrázek. Celý den, který jsme spolu strávily, byl moc krásný a bylo nám spolu dobře ?

Jde to i bez hádání

„O čem jste cestou rozmlouvali?“ - ptá se v evangeliu pán Ježíš. A oni zahanbeně mlčeli, protože se cestou hádali. A o co se hádali? Kdo je mezi nimi větší, důležitější, přednější, kdo je víc. Hádání je mezi lidmi všude dost. Mezi dětmi, mezi dospělými v práci, mezi manželi doma. Jde to vůbec bez hádání?

Hned na začátku bible je pozoruhodné vyprávění o stavbě babylónské věže. Lidé se rozhodnou postavit oltář své inteligenci, věž, která by sahala až do nebe. Ale pýcha je přivede ke zmatení jazyků. Každý má svou pravdu, každý má svou řeč, nejsou schopni se na ničem dorozumět, rozcházejí se.

Tohle je obraz i dnešní lidské společnosti, jak ve vztazích mezinárodních, společenských a politických, tak ve vztazích mezilidských, a hlavně v manželství. V poslední době si už připadáme jako v absurdním dramatu. Říká se tomu babylónský efekt. Lidé se snadněji nad kdečím pohádají, než aby se nad jedním shodli.

Musí to tak být? Musí každé lidské společné úsilí, každé manželství skončit babylónským efektem, kde manželé jako by mluvili každý jinou řečí a kde si přestanou rozumět? Vy víte dobře: nemusí to tak být, ale přece to tak přčasto bývá. Proč?

Někde zasejí rozkol různé návyky z domu. Když se ti dva brali, měli se rádi. Jeho okouzlovala její pořádnost, hospodárnost, pečlivost, to u nich doma nebylo. Jí se na něm líbilo, co jí bylo z domu neznámé – dárečky, které jí za poslední koruny kupoval, jeho bezstarostnost ptactva nebeského. Ale po svatbě jí začal jít na nervy: je lehkomyšlný a nepořádný! Jemu začalo jít na nervy její věčné

Modlitba papeže Františka ke Svaté rodině za Synodu

Ježíši, Maria a Josefe,
ve vás kontemplujeme
nádhru pravé lásky
a na vás se s důvěrou obracíme.

Svatá Nazaretská rodino,
učni i naše rodiny místy společenství
a večeřadly modlitby,
autentickými školami evangelia
a malými domácími církvemi.

Svatá Nazaretská rodino,
kéž se už nikdy v žádné rodině
nezažívá
násilí, uzavřenost a rozdělení,
kéž každý, kdo byl zraněn a
pohoršen,
brzy pozná útěchu a uzdravení.

Svatá Nazaretská rodino,
kéž příští biskupská synoda
dokáže ve všech vzkřísit vědomí
posvátného a neporušitelného
charakteru rodiny
a její krásy v Božím plánu.

Ježíši, Maria, Josefe,
naslouchejte naší prosbě a
vyslyšte ji.

poklizení, počítání, šetřílkovství. A hle, společná stavba věže domova, rodinné pohody se stává babylónem. Přestávají si rozumět.

Jindy jsou ti dva ještě příliš nedospělí, neschopní řešit jakékoliv nedorozumění. Hned první nesouhlas partnera berou jako osobní porážku: „Ty mě už nemáš rád, proto se mnou nesouhlasíš!“ Muž zas prožívá jako osobní porážku, když zjistí, že jeho žena se nezajímá o stav fotbalové ligy. Leckdo si potíže na pracovišti odreagovává doma, v rodině. Místo aby pracovní trable pověsil na hřebík s pracovním pláštěm, otravuje si ovzduší doma. Akdyby jen sám sobě, ale i celé rodině.

Pocit méněcennosti, nejistota bývá také často spoluvinnou. Máme jej občas všichni. Pokud je normální, pak nás nutí k lepší práci a nevadí. Zle je, když přeroste na komplex méněcennosti, ten vede k útočnosti a agresivitě.

Urážlivost staví mezi manžele skleněnou stěnu: „Musím ho potrestat!“ Jaká nadutá pýcha, jaký patent na rozum mluví z takového partnera! Soudí, trestá - kde vzal na to právo!

Někdy se ukáže hned po svatbě, že se brali dva neznámí. „Je takový společenský, každý ho má rád,“ libovala si před svatbou. Za rok to hodnocení zní jinak: „Domova si neváží, společnost v hospodě je mu nadevše. Ani dítě ho doma neudrží. Co mám dělat?“

Co dělat, když se manželé neumějí dohodnout, když každý rozhovor hned spěje k hádce? Každý takový případ se musí řešit individuálně, není na to žádný patent. Ale přesto se dá říct, že všechny případy se řešit dají, pokud ti dva jsou jakž takž normální. A také se dá říct, že žádný případ se nedá řešit děláním scén, po zlém.

Třeba u těch, kde se ukáže, že partner má chyby, o kterých před svatbou nevěděl. Jsou-li to chyby normálního člověka, pak máš důvod si ulehčeně oddechnout: já mám také chyby. Můj partner má tedy důvod k trpělivosti se mnou, když já mám trpělivost s ním. A tak se ti dva snadněji uchrání pokušení převychovávat druhého metodou hádavou. Pomáhat lze totiž pochvalou, uznáním, nikdy vyčítáním. Samotný výskyt konfliktů (konflikt je teď módní slovo – dřív se říkalo hádka) v mladém manželství není ještě žádné neštěstí. Je to normální součást záběhu, sžívání těch dvou. Je to dobré znamení, že těm dvěma na druhém záleží, že se berou vážně. Ovšem to, co tu mám na mysli, to normální řešení problému se má spíš podobat zapálené debatě, než řvaní na sebe navzájem. Není tedy neštěstí, ani

katastrofa, když se mladí manželé pohádají. Neštěstí je, když se hádat neumějí. Když už kolem něčeho naroste napětí, nepomůže před tím utíkat. Lépe je řešit jednotlivé problémy bez odkládání, dokud napětí nebo strach nepřeroste v agresivitu. Ovšem ne hned, jsi-li rozčilen. Ráno bývá moudřejší večera – zlaté pravidlo i zde.

Jak se tedy hádají manželé, kteří to umějí? V zásuvce kuchyňského stolu by měla být v každé rodině nějaká pravidla.

PRAVIDLA DOBRÉHO HÁDÁNÍ

Třeba toto dvanáctero:

- 1. Když jeden má problém, je to i problém druhého. Musí se o něj zajímat spolu.*
- 2. Nečekej, že partner je čtenář myšlenek. Pověz mu jasně, o co ti jde. (Ne tedy: „Ty jsi poslední dobou nějaký divný.“ Ale raději: „Necháš se třikrát upomínat, než mi pomůžeš. Můžeš s tím něco udělat?“)*
- 3. Odpovídej pravdivě a otevřeně, co si o problému myslíš. Ale dodej: „Mohu se mýlit. Budu o tvých důvodech uvažovat. Dejme si čas na domyšlení.“*
- 4. Chraň se svou argumentací druhého zarmoutit, zesměšnit, ponížit.*
- 5. Debatujte vždy o jedné konkrétní věci. (Ne tedy: „Ty jsi totálně nemožný!“ Ale raději: „Jsem ráda, když mi v tomhle pomůžeš.“)*
- 6. Není přípustné na výtku odpovědět jinou výtkou. Není přípustné reagovat uraženým mlčením nebo zvyšováním hlasu, křikem.*
- 7. Máš právo říct, co si myslíš. Máš povinnost pozorně poslouchat, co říká druhý, a uvažovat, proč si to tak myslí.*
- 8. Když upozorňuješ partnera na chybu, pak hned připoj pochvalu dobrého. („Poslyš, tohle jsi řekla dobře.“) Tím se uvolní napětí. Když k tomu připojíš vlastní chyby, pomůže vám to oběma.*
- 9. Užitečnější, než vyčítat, je pochválit. (Ne tedy: „Jsi nedbalý táta.“ Lépe říci: „Mám radost, když si všimneš dítěte.“)*
- 10. Cílem dohadování ať nikdy není osobní vítězství, ale nalezení pravdy.*
- 11. Oba se konečně už vzdejte polepšovacích, převychovavacích hádek. Proto hledejte při všech sporech společný základ, s čím oba souhlasíte. A z toho vycházejte.*
- 12. Bylo-li vaše dohadování vedeno správně, poznáte jednoduše: výsledkem nebude hlubší roztrpčení, ale úleva a radost z nové shody. Vy dva jste přece společníci, ne protivníci. Tak spolu tedy podle toho zacházejte!*

Při debatě s mladými manželi padne občas otázka: „Kdo má vlastně v manželství ustupovat, kdo se přizpůsobit? Žena muži, nebo muž ženě?“ Tohle je doslova hloupá otázka. Oba se přece musí přizpůsobit potřebám soužití, oba musí hledat, co je správnější, a ustoupit od méně správného. Nevpustit si do svého domova „babylónský efekt“.

V bibli je také příběh opačný, než je ten o babylónském zmatení jazyků. Vypravuje se tam, jak při seslání Ducha svatého si všichni začali navzájem rozumět, jak každý pochopil, co má druhý na mysli. Jistě by i v našich rodinách bylo víc dorozumění, kdyby manželé dokázali den co den hned ráno při vstávání prosit o dary Ducha svatého. Otevření vanutí Božího Ducha snadněji pochopí, jak to druhý myslí, co mu dělá starost. A pochopit druhého, to už je velký krok na cestě k dorozumění. Kdo mluví o svém partnerovi s Bohem, ten dokáže mluvit srozumitelně i se svým parterem.

ZPĚVÁČEK A JONÁŠ

Každé úterý se schází na faře okolo deseti dětí ve věku do šesti let a dvě větší holky Anička a Lucie. Ze začátku spořádáme vše dobré, co máme (jablíčka, banány, oplatky, ...). Pak máme připraveny nějaké aktivity na koberečkách. Dnes zkoumáme početní domino a třídíme věci, které plavou a neplavou. Na misku s vodou jsme moc opatrní, ale je to ohromná zábava.

Když jsme nasyceni, přichází na řadu příběh krabice.

Dnes má krabice zelenou barvu. Vytahuji z ní modrou látku a na její kousek dávám hnědou. Pak z krabice vytahuji figurku: „Toto je Jonáš. Jonáš byl velký prorok. Jednou mu Bůh řekl...“ (Jon 1-4)

Děti napjatě poslouchají a pozorují. A pak se ptám:

„Milé děti, která část příběhu se vám líbila?“

„To, jak se utišila bouře,“ říkaly tři děti.

„To, že se ti lidé obrátili,“ říkaly ostatní.

„A je něco, co se vám nelíbilo?“

„To, že se naštvál.“

„Zajímalo by mě, jak byste se cítily vy, kdyby vám Bůh řekl, že máte jít do Ninive.“

„Já bych se bál,“ řekl jeden chlapeček statečně. „Ale neutekl bych.“

Pak jsme si všichni zazpívali, krátce pomodlili a utíkali na mši svatou.

Mám moc ráda moudrost dětí. Z tohoto setkání jsem si pro sebe odnesla, že se můžu bát toho, co ode mě Bůh bude chtít, ale nemám se bát za ním přicházet.

SVATEBNÍ

Jak je to krásné, když lidé zcela mladí vstupují do manželství.

Časy jsou nejisté.

Každou chvíli může přijít vojna.

Anebo všechno jim vezmou ruce zlé.

Ale oni se nebojí. A stojíce před oltářem nastavují pokorně čelo všemu, co přijít má...

Byli jsme na veselce.

Pili jsme víno a zpívali

sedíce za prostřenými stoly v té staré selské světnici,

odkud už tolik jich vynesli hlavou napřed v té slavné horizontále spících.

Ubíraly se s hudbou průvody pohřební,

ubírají se mlčky průvody svatební.

Koně ve stájích stojí a náradí pod kůlnami.

A tam na hřbitově

pod jiskřícím sněhem mrtví spí.

Do niti poslední rozcupovali tkanivo žití svého, přehořkým tichem věčnosti naveskrz vyslechnuti.

Ti už poznali. A květ veliké lásky,

jenž vyšlehl

z propadlé klenby jejich prsou,

zahradou rajskou voní

svolávaje požehnání hlubin a požehnání výsosti na manžele mladičké...

Svatebčané se rozjíždějí. A oni

najednou sami,

ještě před zrozením zvonů pod hvězdami noci biblické

začínají své tajemství

tak docela bez předchůdců,

tak od počátku jako prvá dvojice země

po vyhnání z ráje.

Nemají, kdo by jim řekl, pojď. Bosí

a zakleslí v sebe pospíchají

nesmírnou pouští lásky za hořícím keřem noci svých,

a jen přísežná stráž mrtvých

je provází opodál.

Jan Zahradníček (Dům strach)

PÁR TIPŮ PRO ADVENT V KLIDU A POKOJI

Ze zkušenosti víme, že advent a Vánoce mnohdy dopadnou jinak, než bychom chtěli. Jak tedy advent prožít „užitečně“ a v pokoji? Několik praktických postřehů...

Advent nevyvolává jen pěkné pocity

Mnozí z nás mají advent spojený se zvláštním pocitem - s těšením. Na vše hezké, co bylo (a je) v našich domovech spojené s prožíváním Vánoc. Ale může tomu být i opačně. Někteří mají s Vánocemi spojeny i velmi negativní pocity, zvláště kvůli tomu, co prožívali doma. Nemají proto Vánoce vůbec rádi.

Advent má našťestí duchovní přesah

Každý z nás má jinou představu o tom, bez čeho by advent a Vánoce „nebylo ono“. Adventní doba ale našťestí není pouze časem předvánočního shonu, i když i to nějak do tohoto období patří. Advent (a křesťanská víra vůbec) má našťestí svůj silný duchovní obsah a přesah, který není závislý na žádných vnějších okolnostech. A tak můžeme navzdory všem starostem, které na nás doléhají, tento čas prožít velmi plodně a nalézat vnitřní pokoj.

Bůh se rozhodl přijít mezi nás

Latinské slovo „adventus“ v překladu znamená příchod. A není to příchod jen tak někoho, je to příchod samého Božího Syna Ježíše Krista, který se rozhodl přijít – a stále přicházet – do našich životů, mezi nás. Rozhodl se stát se jedním z nás, aby byl s námi, aby mohl proměňovat náš život a aby nás zachránil.

Advent je dobou vyčkávání, očekávání a přípravy na toto setkání. Není to tedy čekání na něco, ale na Někoho. Na Někoho, kdo má moc náš život proměnit. Středem tohoto období je tedy Ježíš, který přichází ke každému z nás. Setkávat se s ním můžeme nejrůznějšími způsoby: v modlitbě, při bohoslužbě, při četbě Bible, ale i skrze druhé lidi kolem nás a skrze běžné události. Chce přicházet do každé rodiny, do všech vztahů, do srdce každého z nás. Chce svojí přítomností proměňovat všechno. Přichází, aby nás potěšil, aby přinesl slovo osvobození a útěchy, aby nás obdaroval svou přítomností, svou láskou a pokojem.

Advent je tedy obdobím, kdy se máme učit čekat a vyhlížet, připravovat se na setkání a mít pro něj srdce citlivé a otevřené.

Advent a Vánoce mnohdy dopadnou jinak, než bychom chtěli

Všichni bychom si přáli, abychom o svátcích nebyli přetažení, uštvaní, abychom zavčas připravili dárky pro druhé, měli na sebe čas a prožili něco pěkného s těmi, které máme rádi. Máme však zkušenost, že je to často jinak, než bychom chtěli. Někdy proto, že v atmosféře vypětí se vše pokazí nějakým nedorozuměním, nebo dokonce konfliktem. Jindy je místo pokojné adventní a vánoční pohody u nás dusno jen proto, že máme každý jiná očekávání, jinou představu, nebo si nedovedeme zorganizovat čas a rozplánovat síly.

Vyjasněme si s blízkými, co ne/chceme

Pokud prožíváme advent a Vánoce v rodině, je třeba nejprve vyslovit svou představu a současně mít ochotu ji opustit a dát prostor svobody také pro druhé a jejich očekávání, najít společné řešení. V některých rodinách se celý advent uklízí, a přitom to už dávno všem vadí, jen si o tom mezi sebou neřeknou a nepřehodnotí to. Jinde se musí napéct desítky druhů cukroví, protože jinak by to přece nebyly Vánoce, a přitom už na Štěpána je nikdo jíst nechce. K tomu vánoční besídky ve školách dětí, koncerty, případně večírky v práci... Shánění dárků představuje pro mnohé také téměř neřešitelný problém. Podle sdělovacích prostředků dá prý hodně lidí letos raději přednost tomu, že si darují k Vánocům peníze. Představil jsem si, jak v rodině každý každému dá pod stromeček v obálce určitý obnos - a tak vlastně každý zas dostane zpátky tolik, kolik investoval...

Praktické náměty na prožití adventu

Chceme-li toto období prožít plodně a pokojně, stálo by tedy za to se s blízkými společně zamyslet nad tím, co je pro nás nejdůležitější, čemu bychom rádi dali přednost a co pro to uděláme...

- Můžeme například některé dny zajít na adventní rorátní mši, kde můžeme Pánu svěřovat nejen sebe, ale všechny své drahé. Určitě nás to vnitřně posune a otevře pro vnímání toho podstatného. (Adventní rorátní mše se konají v mnoha kostelích a zpívají se při nich tzv. „roráty“ – starobylé adventní zpěvy, plné touhy po Bohu. V některých kostelích se „roráty“ konají jen při svitu svíček...)

- Můžeme společně vyrobit adventní věnec, a pak u něho společně prožít každý večer pár chvil. Každý večer tak lze spolu chvíli pobýt, popovídat o radostech a starostech uplynulého dne a pak tyto věci společně odevzdat do rukou Božích. Už jeho vyhotovení se může stát společným dílem.

- Je dobré se také domluvit na přípravě vlastních svátků, aby veškerá příprava neležela jen na někom z rodiny. Pro většinu maminek je předvánoční období jeden velký kolotoč. Ony většinou vymýšlejí a nakupují dárky nejen pro děti, ale i pro širší rodinu, pečou cukroví a uklízí a nakonec i chystají štědrovečerní večeři. Většina ostatních členů domácnosti tyto věci neřeší a automaticky vše nechává na maminkách. Někdy se stačí jen zeptat, s čím můžeme pomoci. Protože pečení, úklid i chystání může být také milou společnou aktivitou a posloužit k prožití krásných společných chvil, na které přes rok nemáme v dnešní uspěchané době čas.

- Dětský a rodinný adventní kalendář může dostat jinou podobu. Pro dospělé může být sestaven např. z nějakého kratičkého biblického citátu na den. Pro děti a rodiny to může být „prázdný“ kalendář, do kterého každý večer vpisujeme drobné laskavosti, které se nám ten den povedly. V jedné farnosti takto celý advent připravují „dárek pro Ježíška“.

Ajak s dárky, aby nebyly jen „nepříjemnou povinností“?

Co se týká dárků, dobře víme, že největší dary máme v sobě navzájem. Jde vlastně jen o to najít způsob, jak to vyjádřit, aby byl dárek projevem skutečné pozornosti a lásky. Že nezáleží na velikosti a nákladnosti, to víme, ale když se dohodneme a přímo se vysloví, kolik budeme letos do dárků investovat, dá to větší prostor svobodě. Učit děti kupovat dárky dospělým moc nemusíme, to se jednou snad naučí vedle nás. Když se nám ale děti podaří povzbudit, aby něco samy vytvořily, namalovaly, vyjádří tím svůj vztah lépe než nějakým kupovaným darem.

Adventní čas může být hezkým a požehnaným obdobím pro každého z nás. Nenechme zatvrdnout svá srdce! Tak bude Bůh moci skrze nás přicházet k druhým, vše proměňovat a přinášet radost. Přejme si, aby naše srdce byla místem, kde se obrazně Pán Ježíš může narodit, aby tak každý mohl pocítit, že je milovaným dítětem Božím.

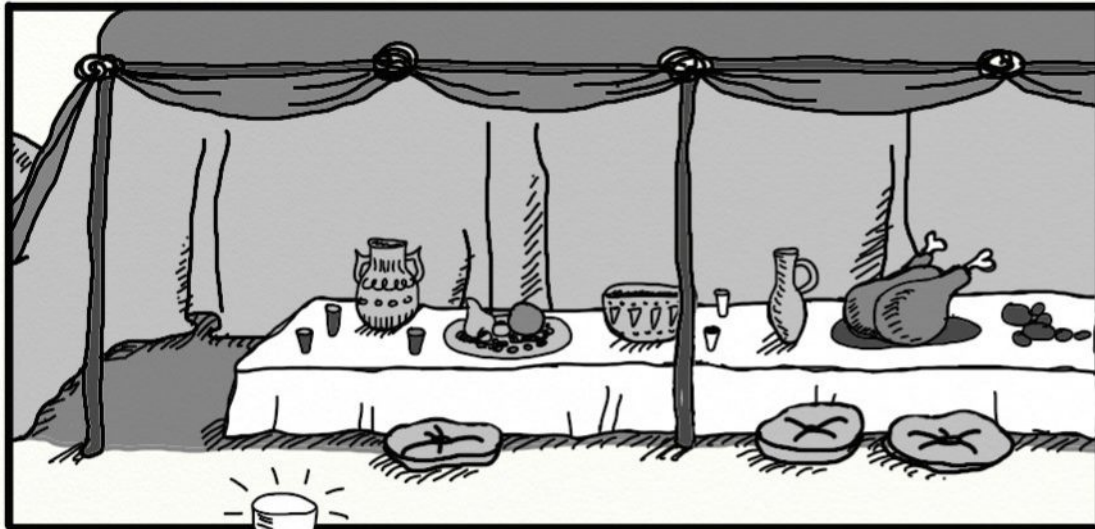
Vira.cz, autor článku Vojtěch Kodet

JUDIT 8.

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z BIBLE
OBRÁZKY A TEXT K.S.

...ČTVRTÉHO DNE OD JUDITINA PŘÍCHODU POŘÁDAL HOLOFERNÉS VELIKOU PITKU PRO SVÉ NEJBLIŽŠÍ. POZVAL NA NI I JUDIT, PROTOŽE SE MU MOC LÍBILA A CHTĚL SE S NÍ POBAVIT

PŘIVEĎ MI TU JUDITU, AŽ SI ZAŠPÁSUJ!!!

JUDITA PŘIJALA POZVÁNÍ A ZAČALA USKUTEČNOVAT SVŮJ TAJNÝ PLÁN NA ZNIČENÍ NEPŘÁTEL

CHVALTE HOSPODINA, ŽE NEODŇNAL SVÉ MILOSRDENSTVÍ OD DOMU IZRAELSKÉHO, ALE TĚTO NOCI MOU RUKOU ROZDRTEL NAŠE NEPŘÁTELE!

!SLÁVA!

HURÁ

JUDIT UŤALA HOLOFERNŮVI HLAVU A STRČILA JI DO PYTLE. PAK ODEŠLA Z TÁBORA ASIŘANŮ A VRÁTILA SE DOMŮ DO BETULIE

KDYŽ TO USLYŠELI ASIŘANÉ UŽASLI NAD TÍM, CO SE STALO. PADLA NA NĚ HRŮZA A DĚS A NEBYLO ČLOVĚKA, KTERÝ BY ZŮSTAL PŘI SVÉM DRUHU. ROZPRCHLI SE JEDEN JAKO DRUHÝ A UTÍKALI PO VŠECH CESTÁCH NA ROVINĚ I V HORÁCH. TU SE NA NĚ VRHLI IZRAELCI, VŠICHNI JEJICH BOJOVNÍCI, A ZNIČILI JE. VŠICHNI DOBROŘEČILI JUDITĚ A CHVÁLILI HOSPODINA!

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ